

Arrest

nr. 228 507 van 6 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugene Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 27 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSEN die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Roemenië op 9 november 2016 de vluchtelingenstatus verkregen kreeg. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker stelt zich evenwel de vraag of zijn beschermingsstatus heden nog steeds geldig is.

De Raad merkt op dat er geen enkele reden is om te veronderstellen dat verzoekers beschermingsstatuut in Roemenië niet meer geldig zou zijn. De Raad verwijst naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Gelet op voorgaande, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië en dat hij, desgevallend, geen geldige verblijfsvergunning zou kunnen bekomen mits het zetten van een aantal stappen.

3. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die de vluchtelingenstatus geniet in Roemenië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Roemenië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om

het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Roemenië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Roemenië, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Roemenië, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan overigens worden vastgesteld dat vluchtelingen wel degelijk medische zorg kunnen krijgen in Roemenië. Dat verzoeker diende te betalen voor een tandartsbehandeling, houdt niet in dat er geen adequate behandeling of opvolging is en toont niet aan dat hij geen medische hulp gekregen heeft of kan krijgen in Roemenië. In de mate verzoeker voorhoudt dat hem de behandeling geweigerd werd omdat hij geen geld had, merkt de Raad op dat dit een louter socio-economisch probleem betreft dat niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Roemenië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Roemeense onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Roemeense onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoeker nauwelijks pogingen ondernomen heeft om de lokale taal te leren, terwijl hij daar wel degelijk de kans toe gekregen heeft, of werk te zoeken en hij quasi meteen na het ontvangen van zijn verblijfsdocumenten heeft besloten Roemenië te verlaten. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande toont verzoeker nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 juli 2019, stelt verzoekende partij dat de situatie in Roemenië niet beter is dan die in Griekenland. Zij licht toe dat er in Roemenië geen sprake is van een integratiecultuur. Onder verwijzing naar verschillende bronnen (gemeld in het verzoekschrift) stelt verzoekende partij concreet dat zij geen effectieve bescherming kan krijgen in Roemenië, de levensomstandigheden er zeer zwaar zijn en zij zelfs bestolen werd door Roemeense agenten. Zij wijst er op dat zij uit eigen ervaringen en op basis van de algemene informatie aantoont dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van bescherming in Roemenië. Zij vermeldt de preciaire opvangomstandigheden, de onmogelijkheid om de taal te leren, het gebrek aan tolken, en de verschillende levensomstandigheden die synoniem staan voor een schending van artikel 3 EVRM. Volgens verzoekende partij zijn de EU-normen niet op een bevredigende aard in de praktijk omgezet en geldt dit voor de werkgelegenheid, de sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat de verwerende partij haar situatie niet grondig heeft onderzocht.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen formuleert aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. De Raad herhaalt dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

4.4. De Raad herneemt vervolgens de grond in de beschikking van 24 juli 2019 waarbij wordt *“benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Roemenië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Roemenië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Roemenië, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Roemenië, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.”*

Dienaangaande dient tevens te worden herhaald dat *“Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.”*

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn voormelde rechtspraak dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asiilverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

De verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Roemenië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C- 297/17, C- 318/17, C- 319/17 en C- 438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier evenwel in gebreke. Zij komt immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het verwijzen naar algemene informatie omtrent de algemene situatie en (levens)omstandigheden in Roemenië voor (erkende) vluchtelingen. Ze laat evenwel na deze algemene informatie en beweringen met betrekking tot haar persoonlijke situatie *in concreto* aannemelijk te maken.

4.5. Verzoekende partij maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Roemenië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

In dit verband dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij slechts een korte tijd in Roemenië verbleef, in het bijzonder na het verkrijgen van internationale bescherming aldaar, en dat uit haar verklaringen en gedragingen geenszins een wil of intentie blijkt om er een duurzaam leven op te bouwen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande pertinent het volgende opgemerkt:

“Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u Roemenië reeds na anderhalve maand, en quasi direct na de toekenning van de vluchtelingenstatus, heeft verlaten (CGVS, p. 4). In die periode van anderhalve maand heeft u steeds in een opvangcentrum in Boekarest verbleven (CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt dat u in die periode heeft nagelaten navraag te doen naar het bestaan van organisaties die medische bijstand bieden aan vluchtelingen en nieuwkomers, en andere mogelijkheden voor medische bijstand. Kort na het ontvangen van de vluchtelingenstatus reisde u door naar Duitsland (CGVS, p. 4 en 6). Het is dan ook opmerkelijk dat u het ontbreken van medische hulp inroept als reden waarom u niet terug kan keren naar Roemenië. Daarnaast haalt u ook aan dat u uit Roemenië vertrokken bent omdat er geen werk was en u er de taal niet kon leren. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat uw sociaal-assistente u wel degelijk naar een leerkracht heeft gebracht waar u met nog tien anderen Roemeens kon leren. Tien dagen later zou u de volgende les krijgen. U bent echter uit Roemenië vertrokken omdat uw leerkracht u gezegd zou hebben dat het er niet veilig was en dat er geen werk en geld was. U heeft geen pogingen ondernomen om werk te zoeken omdat u de taal niet sprak (CGVS, p. 6). Dat u nauwelijks enige actie hebt ondernomen om de lokale taal te leren of werk te zoeken en quasi meteen na het ontvangen van uw verblijfsdocumenten hebt besloten om Roemenië te verlaten, plaatst evenwel grote vraagtekens bij uw bereidheid om er een toekomst op te bouwen. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u tijdens uw tweede verblijf in Roemenië, van midden januari tot midden februari 2018, verdere pogingen hebt ondernomen om er de taal te leren of er werk te vinden. U stelt dat u bij

aankomst het opvangcentrum hebt gecontacteerd waar u eerst had verbleven. Daar kon u echter niet langer terecht (CGVS, p. 8). Aangezien u in 2016 vrijwillig dat centrum had verlaten en u zich niet langer in de asielprocedure bevond aangezien u reeds de vluchtelingenstatus was toegekend, is het echter volstrekt normaal dat u geen onderdak kreeg in een opvangcentrum voor asielzoekers. Gevraagd naar uw activiteiten in de daaropvolgende 20 dagen toen u onderdak kreeg bij de Syrische vrienden van uw neef, verklaarde u enkel dat u toen niets speciaals hebt gedaan. Op de vraag of u in die periode hebt gezocht naar taallessen of werk, of iets hebt ondernomen om een toekomst op te bouwen in Roemenië, stelde u enkel dat men geen werk kan vinden als men de taal niet kent (CGVS, p. 7). Uw korte verblijven in Roemenië, alsook uw gebrek aan initiatief, doen uitschijnen dat u geen enkele moeite gedaan heeft om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Roemenië. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u veel pogingen hebt ondernomen om werk, taallessen of medische hulp te bekomen in Roemenië. Uw kennis over organisaties die medische hulp bieden is immers zo goed als onbestaande." (eigen onderlijning)

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze maakt niet aannemelijk een doorgedreven poging te hebben ondernomen om in Roemenië een duurzaam leven op te bouwen, door er bijvoorbeeld inspanningen te leveren om er de taal te leren en werk te zoeken. Dit blijkt allerm minst uit haar verklaringen en handelen. Haar argumentatie ter zitting omtrent de onmogelijkheid om de taal te leren, is gelet op voorgaande vaststellingen niet aannemelijk. Het steunt niet op ernstige pogingen van verzoekende partij om effectief de taal te willen leren, laat staan concrete hindernissen die het haar onmogelijk zouden hebben gemaakt om de Roemeense taal aan te leren.

4.6. Verzoekende partij herhaalt op zitting voorts zeer algemeen dat zij bestolen werd door Roemeense agenten, doch zij weerlegt of ontkracht geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar dienaangaande wordt opgemerkt: "Daarnaast verklaart u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat u tijdens uw repatriëring van Duitsland naar Roemenië in januari 2018 werd bestolen door de Roemeense agenten of militairen die u daarbij begeleidde. Zij zouden toen 230 euro uit uw bezittingen hebben onvreemd (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat dit een eenmalig incident betreft met de Roemeense autoriteiten, met wie u verder geen problemen hebt gekend. Bovendien hebt u nooit een klacht ingediend over de onvreemding van uw bezittingen door de autoriteiten bij uw repatriëring vanuit Duitsland. Hiernaar gevraagd, verklaart u enkel dat u niet wist waar u dat moest doen en dat u de taal niet spreekt zodat u ook geen klacht tegen hen kon indienen (CGVS, p. 6-7). Er moet dan ook worden vastgesteld dat dit door u vermelde incident onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden aangemerkt als een daad van vervolging of ernstige schade." (eigen onderlijning)

Zoals eerder in de beschikking van 24 juli 2019 werd vastgesteld, maakt verzoekende partij niet op concrete wijze aannemelijk dat zij in Roemenië moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

4.7. Wat de stelling van verzoekende partij betreft dat de EU-normen niet op een bevredigende aard in de praktijk zijn omgezet en dit geldt voor de werkgelegenheid, de sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie, stipt de Raad de grond in voormelde beschikking aan waarbij wordt "opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Roemenië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Roemeense onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Roemeense onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken."

4.8. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, waarbij verzoekende partij wijst op de precaire opvangomstandigheden, de onmogelijkheid om de taal te leren, het gebrek aan tolken, en de verschillende levensomstandigheden en ze voorts de praktijk inzake werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie aankaart, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen concreet staven met een begin van bewijs.

Verzoekende partij toont echter, zoals eerder in voormelde beschikking werd vastgesteld en ze brengt ter zitting geen concrete en pertinente argumenten aan die hieraan afbreuk vermogen te doen, niet *in concreto* aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Roemenië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, (taal)onderwijs, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekende partij in Roemenië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Roemenië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekende partij haar levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4.9. Verzoekende partij beweert weliswaar op algemene wijze, doch ze slaagt er niet in *in concreto* aan te tonen dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van bescherming in Roemenië. Ze maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om er in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Roemenië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene, doch niet enigszins toegelichte of onderbouwde kritiek dat de verwerende partij haar situatie niet grondig zou hebben onderzocht, zonder echter in te gaan op en concrete opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking van 24 juli 2019 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Roemenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS